



Slivníčan



December 2012

obecný informačný spravodaj

Obecný úrad Slivník, tel.: 056/679 13 09, fax: 056/668 72 80, mobil: 0911 262 987, 0915 856 734,
slivnik@slivnik.sk, kralovsky@slivnik.sk, www.slivnik.sk



*Na štedrý večer pozor dajte,
zvončeky zvonja, počúvajte.
Tak ako za oblohom sneh padá,
nech na váš stôl šťastie sadá.
Prežite sviatok Vianočný
plní slasti a radosti. Veselé a krásne,
radostné a šťastné,
pokojné a milé,
tie vianočné chvíle a šťastný nový rok 2013
vám želá*



starosta obce a poslanci Obecného zastupiteľstva

Vážení spoluobčania,

ani sme sa nenazdali, ako nám ten rok 2012 rýchlo ubehol. Keď sa spomienkami vrátime späť, aký bol, tak som presvedčený, že pre väčšinu občanov našej obce bol rok 2012 príjemným rokom, ktorý Vám i Vaším rodinám prinášal iba radosť a príjemné chvíle, či už na pracovisku alebo v kruhu Vašej rodiny. Pravda, niektorí naši spoluobčania na tento rok v dobrom istotne nespomínajú, lebo ich v rodine postihlo nejaké nešťastie, alebo sa im nedarilo na pracovisku, či v škole, niektorí ste radi, že sa už končí a tie zlé a nepríjemné veci sú za Vami. A tak si v duchu myslíte, už aby tu bol nový rok, ktorý Vám možno donesie príjemnejšie veci. Sme veľmi radi, že v tomto roku nás navždy neopustilo toľko občanov ako po minulé roky, ale na druhej strane nás teší, že v tomto roku prišlo na tento svet jedenásť detí, ktoré sa stali občanmi našej obce.

Tak ako Vy v rodinách každý deň rozmýšľate nad svojím domácim rozpočtom, tak nie je tomu inak ani na úrovni obce. Počúvate to v rozhlase, v televízii, ako sa znižujú podielové dane pre obce, že obce budú musieť zdvíhať dane z nehnuteľnosti, aby navýšili svoje rozpočty. Poslanci nášho Obecného zastupiteľstva pre rok 2013 ponechali výšku dani z nehnuteľnosti na úrovni roka 2012. Ponechali aj poplatok za psa. Bohužiaľ sme ale museli zvýšiť poplatok za vývoz komunálneho odpadu, nakoľko faktúry za vývoz komunálneho odpadu sa musia prepočítavať na občanov a podnikateľov, ktorým sa vyváža komunálny odpad, a to z tohto dôvodu, že obec zo svojho rozpočtu nemôže doplácať na vývoz komunálneho odpadu. Preto sa aj touto cestou



obraciam na tých spoluobčanov, ktorí ešte nemajú vyplatené poplatky, či už za daň z nehnuteľnosti alebo za vývoz komunálneho odpadu, aby si tieto do konca roka 2012 vyrovnali. Aj napriek tomu, že tí, čo nemajú zaplatený poplatok za vývoz komunálneho odpadu, sa im tento pravidelne vyváža. Každý správny hospodár by sa mal snažiť, aby ku koncu roka nemal žiadne dlžoby. Niektoré dediny aj v našom okrese už majú problém so svojím rozpočtom. Nesvieti im verejné osvetlenie, majú vypnutý plyn a dokonca sú niektoré dediny v nútenej správe. Nám to, našťastie, nehrozí.

Želám nám všetkým, aby nás rok 2013 zastihol v plnej kondícii, v zdraví, v radosti z každodenného života, aby nás obchádzali choroby, aby sme jeden voči druhému boli ohľaduplní, aby z nás nesrášala nenávisť, ale iba láska, radosť a potešenie.

Vladimír Kráľovský
starosta obce

KRÁSNE VIANOČNÉ PRÍBEHY

Pokojný odchod

Istému lekárovi zavolali z nemocnice, či by neprevzal do hospicu, kde pôsobil, isté mladé vysokoškolsky vzdelané, ale žiaľ, na nevyliciteľnú chorobu zomierajúce dievča. Súhlasil. Nuž ho bližšie oboznámili so špecifikami choroby dievčaťa, ako i tým, že v istých obdobiach upadá bez príčiny do bezvedomia, z ktorého sa po čase preberie, ale napriek vzornej starostlivosti musí nastúpiť liečba dekubitov – preležanín, ktoré v období bezvedomia získalo.



Dievča preložili do hospicu. Na nočnom stolíku malo kopu kníh. Všetko s tematikou uzdravovania. Okrem iných bola medzi knihami i Biblia. Spomínaný lekár, veriaci človek, pochopil, že dievčina má vieru asi trochu problematickú: i Krista berie len ako jedného z mnohých uzdravovateľov. Tak začal premýšľať, ako by jej mohol pomôcť. Raz, ako vošiel do izby dievčaťa sám a v civile, čo navodilo dôvernejšiu atmosféru ako pri vizite, sa ho zrazu dievča spýtalo: „Veríte v Boha?“ „Áno, verím,“ odpovedal lekár a pokračoval, „asi aj Vy. Vidím, že máte Sväté Písmo.“ „No, hej,“ odvetila dievčina neisto, „ale nechápem, ako to bude vyzeráť po smrti, vo večnosti. Čo si myslíte Vy?“ Lekár zostal trochu zaskočený. Vedel, čo sa o tom píše v Písme, že ani ucho nepočulo, oko nevidelo a tak ďalej..., ale to je veľmi teoretické... Zrazu si spomenul na prirovnávanie v istej knihe a tak ho dievčaťu povedal: „Život nás tu, na zemi, sa podobá životu dieťaťa v lone matky skôr, ako sa narodí. Je v tme, nevidí svetlo. Nevidí ani matku – len ju počuje. Aj my sme tu v tme, svetlo uvidíme jasne až na druhom svete, aj Boha z tváre do tváre. Dieťa, aj keď to v lone matky nevnímame, matka živí svojím telom a krvou, bez toho by zahynulo. Podobne i nás Kristus počas života na zemi živí svojím telom a krvou, aby sme nezahynuli. Aby však dieťa mohlo matku uvidieť, prísť do svetla a prebývať s ňou vo svetle, byť ozaj v jej náručí, musí prísť pôrod, a to je veľký stres. Podobne niečo také je i smrť. Je stresom. Dieťa netuší, čo sa po pôrode stane a ani čím pôrod je, čo ho počas neho čaká... Aj my sa bojíme smrti a toho, čo je po nej. Ale len ak tým prejdeme, príde okamih, ako je u matky s dieťaťom – že matka dieťa objíma, ono uvidí matku vo svetle... A tak aj my jedine cez smrť, po jej prekonaní, uvidíme Boha z tváre do tváre.“ Dievčina pozorne počúvala a potom povedala: „Áno, pochopila som, verím!“ O chvíľu ale zosmutnela: „Až teraz som naplno uverila v Boha a večný život, ale zomieram a už nemám čas niečo pre neho urobiť. Prídem pred neho s prázdnyimi rukami...“ Lekár premýšľal, ako dievča povzbudiť. Videl, že pletie papučky pre malú neterku, neraz taktiež vpravalo, ako má rado ľudí, rado im pomáha a robí radosť. A tak lekár povedal: „Viete, všetko, čo človek vo svojom živote urobil s láskou, Bohu stačí. To sú dary, ktoré rád prijme. A vy, ako vidím, máte ľudí rada, dávali ste im a dávate veľa lásky... nepôjdete s prázdnyimi rukami...“ Dievča sa rozžiarilo a radostne zvolalo: „Tak už sa smrti nebojím!“ Na druhý deň dievča opäť upadlo do bezvedomia, ako sa stalo párkrát i v hospici, podobne ako predtým v nemocnici. Všetci vraveli o známom rituále - prebratie a liečba dekubitov. Lekár však povedal: „Nie, nepreberie sa už. V pokoji odíde na večnosť.“ A tak sa aj stalo. Psychiater Viktor E. Frankl, zakladateľ logoterapie (liečba ku zmyslu), napísal: „Zmysel a cenu nášmu životu dávajú vrcholné okamihy, ktoré prežijeme. Taký okamih, prežitý v posledných chvíľach života, môže dať späť zmysel celému životu.“

Hrnčiarova váza



V jednom meste žil hrnčiar, ktorý mal svoju dielňu. V nej trávil celý svoj deň. Pracoval od svitu do mrku. Bolo to v zapadnutej uličke, po ktorej nechodilo mnoho ľudí, ale predsa sa niekedy niekto zastavil. Vyrábala totiž ozdobné vázy. Bol to však človek smutný, v jeho dielni bolo stále šero, a tak sa jeho vázy hodili iba na cintorín. Boli tiež také smutné ako on. No ľudia prichádzali a kupovali a tohto smutného muža mali radi. Jedného dňa však prišla na nákup Graziella.

Bolo to veselé dievča, ktoré prišlo kúpiť vázu pre svoju starú mamu. Tá už mnoho rokov odpočívala na cintoríne. Hrnčiar jej predal vázu a ona mu za ňu platila. Práve vtedy sa ich oči na chvíľku stretli. Graziella si v nich všimla smútok a bolesť, a nedalo jej to pokoja. Rozmýšľala, ako tomuto človekovi pomôcť, ako mu dodať radosť zo života. „Najskôr to bude tým šerom, ktoré má v dielni. Poviem mu, aby si kúpil viac lúč a iste mu bude veselšie.“ Ako sa rozhodla, tak i spravila a hrnčiar poslúchol. Avšak nepomohlo. Smútok z jeho očí sa nestratil a vázy vyrábala ďalej iba pre cintorín. Graziella sa však už neuspokojila. Pochopila, že tu treba iné svetlo. Poprosila hrnčiara, či by mu mohla umyť obličiek na jeho dielni a otvoriť dokořán okienicu. On prívľil a dievča sa pustilo do práce. O chvíľu prenikli dovnútra prvé slnečné lúče a roztancovali sa po dielni. V ich svetle hrnčiar zbadal, že jeho výrobky sú skutočne smutné a že by sa dali robiť oveľa krajšie, že sú i iné farby ako šedivá a hnedá a že dievča, ktoré mu umylo oblok, je krásne. A prvýkrát vo svojom živote vyrobil vázu, ktorá nebola určená na cintorín. Hrala krásnymi farbami a prežiarila celú jeho dielňu. Hrnčiar ju z vďačnosti daroval Grazielle.

O krásnych vlasoch a zlatej retiazke

Žili raz mladí manželja, veľmi chudobní, ale šťastní a plní vzájomnej lásky. Ona mala nádherné husté čierne vlasy stiahnuté do dvoch hrubých vrkočov, ktoré jej siahali priam po kolená. Hoci nebola krásavica, ale každý, kto ju videl, musel ju obdivovať pre jej vlasy. On bol úradník na tom najnižšom poste a jediný, čím by mohol vzbudiť záujem okolia, boli jeho zlaté vreckové hodinky. Zdedil ich po otcovi, ale bez potrebnej zlatej retiazky, ktorá visiac z jeho vrecka, by každého upozornila, že je ich majiteľom. Pochopiteľne, že veľmi chcel mať takú retiazku a ona o jeho túžbe vedela. Aj ráno na Štedrý deň si predstavovala jeho radosť, keby mu ju darovala. Nemala ale peniaze na nijaký vianočný dar, kdeže zlatú retiazku! Zrazu dostala nápad. Vybrala sa bez váhania do mesta, predala svoje krásne vlasy a utekala k zlatníkovi. Kúpila mužovi zlatú retiazku, tú, ktorú on vždy vo výklade obdivoval. On keď išiel domov z úradu, si všimol, že vo výklade u zlatníka už nie je zlatá retiazka a zamrzelo ho to. Ale na jej mieste ležala krásna spona do vlasov. „To by bol pravý vianočný dar pre moju ženu“ – pomyslel si. Ani on neváhal, vymenil svoje zlaté hodinky za zlatú sponu do jej vlasov. Pod vianočným stromčekom jej dal sponu do vlasov, ktoré si odstrihla a ona mu retiazku k hodinkám, ktoré predal... V ten večer boli nesmierne šťastní.



A vedia to ľudia?

Kedysi dávno zvolali zvieraťká snem. Líška sa spýtala veveričky: „Čo pre teba znamenajú Vianoce?“ Veverička odpovedala: „Pre mňa znamenajú Vianoce krásny stromček ozdobený množstvom žiariacich sviečok a cukrovinkami, ktoré mám tak veľmi rada.“ Líška sa pripojila so svojou predstavou: „Pre mňa, samozrejme, nesmie chýbať voňavá pečená husička. Bez pečienky by to ani neboli skutočné Vianoce.“ Do debaty sa pridal medveď: „Vianočka! Na Vianoce musím mať obrovskú sladkú vianočku!“ Straka si zaslene povzdychla: „Podľa mňa sú na Vianoce najdôležitejšie krásne a ligotavé šperky a ozdoby. Na Vianoce sa predsa musí všetko ligotať.“ Pozadu nechcel ostať ani vól: „Všetci sa mýlite. Vianoce robí Vianocami až šumivé šampanské. Ja by som ho vypil hoci aj dve fľaše!“ Somárik, ktorý to už nemohol vydržať, sa rýchlo zmocnil slova: „Ach, vari ste sa všetci zbláznilí? Veď na Vianociach je najdôležitejší Ježiš! Azda ste na to už zabudli?“ Vól sa zahanbil, sklopil svoju veľkú hlavu a zabučal: „A vedia to vôbec ľudia?“



Čo sa anjelovi nepáčilo

Zatiaľ čo Jozef s Máriou putovali do Betlehema, jeden z anjelov zvolal všetky zvieratá, aby medzi nimi vybral tie najvhodnejšie, ktoré budú v betlehemskej chlieve pomáhať svätej rodine. Ako prvý sa, samozrejme, hlásil lev: „Len kráľ je hodný slúžiť Kráľovi sveta“. Ja sa postavím ku vchodu a každého, kto by sa chcel k dieťaťu čo i len priblížiť, hneď roztrhám!“ „Si príliš hrubý,“ odmietol ho anjel. Tu pribehla líška, obtrela sa anjelovi o nohy a hneď ho s nevinným pohľadom začala presvedčať: „Najvhodnejším kandidátom som predsa ja. Každé ráno ukradnem pre Božie dieťa ten najlepší med a mlieko. A Mária s Jozefom sa tiež budú mať dobre. Každý deň im prinesiem mladučku sliepku.“ „Ty si príliš nepoctivá,“ odmietol ju anjel. Potom pred anjelom roztrhol svoj nádherný chvost páv. Zamával mu pred očami perím dúhových farieb a vyhlásil: „So mnou sa aj obyčajný chliev zmení na kráľovský palác, ktorý by im mohol závidieť aj Šalamún!“ „Ty si zase príliš pyšný,“ namietol anjel.



Zvieratá predstupovali jeden za druhým pred anjela a vychvaľovali svoje prednosti. Márne. Anjelovi sa nepozdávalo ani jedno z nich. Nakoniec si všimol osla a vola. Pracovali na poli dedinčana, ktorý býval blízko betlehemskej chlieve. Anjel na nich zavola: „A čo vy môžete ponúknuť?“ „Nič,“ odpovedal oslík a skromne sklopil dlhé uši. „My sme sa ničomu nenaučili – len pokore a trpezlivosti. Všetko ostatné nám prinesie iba rany palicou.“ Vôl nesmelo podotkol: „Ešte by sme mohli naším dlhým chvostom odháňať muchy“, a ani pri tom nezdvihol oči zo zeme. Konečne sa anjel spokojne usmial: „Práve vás potrebujem!“

ZMYSEL VIANOČ

Raz počas mrazivého Štedrého večera sedel jeden muž pri krbe, v ktorom plápolal oheň. Rozmýšľal o význame Vianoc. „Pre Boha nemá cenu, aby sa stal človekom,“ uvažoval. „Prečo by všemohúci Boh mal tráviť svoj drahocenný čas s niekým takým, ako sme my? A aj keby, prečo by sa chcel narodiť práve v chlieve? Ani nápad! Celá tá vec je nezmysel. Keby Boh chcel naozaj zastúpiť na zem, určite by si na to našiel iný spôsob.“

Náhle muža z úvah vyrušil divný zvuk prichádzajúci zvonka. Priskočil k oknu a oprel sa o rám. Vonku ubadal huf snežných husí, ktoré divoko mávali krídlami a zúfalo sa zmietali v hlbokom snehu. Boli ako omámené a pomätené. Boli zrejme vyčerpané, a tak sa oddelili od svojho krdla smerujúceho do teplejších krajín. Mužovi ich bolo ľúto, a tak sa zababušil do teplého oblečenia a vyšiel von. Skúšal ich zahnať do teplej garáže, ale čím viac sa snažil, tým viac zmätkovali. „Keby tak vedeli, že ich chcem zachrániť,“ pomyslel si muž. „Ako ich mám presvedčiť, že to myslím dobre, že im chcem pomôcť?“

Napadlo ho zvláštna myšlienka: „Keby som sa aspoň na chvíľu mohol stať snežnou husou a porozprávať sa s nimi ich rečou. To by ma určite pochopili.“ A zrazu si uvedomil, že je Štedrý večer, a usmial sa. Vianočný príbeh sa mu už nezdal nezmyselný. V duchu si predstavil jednoducho vyzerajúce dieťa ležiace v jaskynke v chlieve v Betleheme. Už pochopil vianočnú záhadu: Boh sa stal jedným z nás, aby nám našou rečou mohol vyjadriť, že nás miluje, že nás miluje práve teraz a že mu ide o naše dobro.



Ako sa slávia sviatky Vianoc v širom svete

Sviatky v Izraeli

„Hlavným mestom Vianoc“ je Betlehem. V ňom je v bazilike nad Jaskyňou narodenia štrnásťcípá strieborná hviezda, ktorá označuje pravdepodobné miesto Ježišovho narodenia. Počas Vianoc sa Svätá zem – Izrael tradične zapíňa množstvom pútnikov, ktorí sem prichádzajú sláviť sviatky. Bazilika Narodenia je veľmi veľká a na Štedrý deň pojme tri rôzne skupiny veriacich z troch rôznych cirkví – katolíckej, protestantskej a koptskej spolu so sýrskymi cirkvami a arménskou cirkvou. Dnes je však hlavná ulica k Bazilike Narodenia rozorvaná reťazami izraelských tankov. Boje výrazne poškodili aj betlehenskú infraštruktúru, pouličné lampy boli počas vpochodovania izraelských oddielov poohýbané a zvalené.

Štedrovečerný jedálny lístok v Izraeli dokazuje vplyv amerických a anglických zvykov: hlavný chod tvorí morka okorenená paprikou, škoricou a muškátovým orechom a plnená ryžou, mäsom, orieškami a mandľami. V protestantských zboroch je zvykom chodiť skoro večer 24. decembra v skupinách koledovať. Na druhý deň pred raňajkami rozbalujú ich deti darčeky. Po raňajkách idú protestanti do chrámov, navštevujú priateľov a želajú si navzájom šťastné Vianoce. Katolícki kňazi cez sviatky posväcujú svätenou vodou členov rodín.

Sviatky v Egypte

V Egypte sa veľa ľudí hlási k ortodoxnej koptskej cirkvi. Adventné obdobie tam trvá 40 dní pred Vianocami. Egyptskí veriaci sa počas neho postia – nejedia mäso, hydinu ani mliečne výrobky. Na Štedrý večer idú všetci do kostolov v úplne nových šatách. Bohoslužby sa končia o polnoci hlaholom zvonov. Potom idú ľudia domov na slávnostnú večeru, počas ktorej sa podáva fata - jedlo z chleba, ryže, cesnaku a vareného mäsa. Na prvý vianočný sviatok ľudia v Egypte a ďalších častiach Stredného východu navštevujú priateľov a susedov. Na návštevu si prinesú špeciálny chlieb, aby nezatažovali hostiteľov prípravou občerstvenia.

Sviatky na Filipínach

Jediným ázijským kresťanským národom sú Filipínci. Vianočné oslavy sa začínajú už 15. decembra hojne navštevovanou svätou omšou. Na nej čítajú príbeh o narodení Krista. Na Štedrý deň sa vždy uskutočňuje takzvaná Panunuluyanská slávnosť. Ľudia vyberú spomedzi seba pár, ktorý predstavuje Jozefa a Máriu. Hrajú príbeh o tom, ako Svätá rodina hľadala prístrešie v Betleheme a keď ho nedostala, musela sa uchýliť do maštale. Súčasťou bohoslužby na prvý vianočný sviatok býva hra o narodení Božieho dieťaťa. Na záver omše spúšťajú spod strechy kostola hviezdu a dotvárajú biblickú scénu narodenia. Vianočné oslavy často obsahujú aj staré kmeňové zvyky, zmiešané s kresťanským vplyvom.

Sviatky vo Vietname

Tradičnými vietnamskými náboženstvami sú budhizmus a čínsky taoizmus. Počas francúzskej koloniálnej nadvlády sa však veľa Vietnamcov stalo katolíkmi, a tak oslava Ježišovho narodenia neobchádza ani túto ázijskú krajinu. Vianoce sú vo Vietname jednou zo štyroch najdôležitejších osláv počas roka spolu s narodením Budhu, Novým rokom a jesennými slávnosťami žatvy. Vietnamskí veriaci poctivo dodržiavajú kresťanské zvyky. Na Štedrý deň sa zúčastňujú na polnočnej svätej omši. Po nej sa vracajú domov na vianočnú večeru. Slávnostný jedálny lístok tvorí kuracia polievka, bohatší ľudia jedia morku a vianočný puding. Tradičné európske zvyky s Mikulášom či niektorou z jeho "odrod" a stromčekom sú veľmi populárne. Rozdielom je, že deti nechávajú svoje topánky na Štedrý deň pred dverami.

Sobášg v roku 2012:

Vladimír Šokol a Zuzana Szangiová – 31. 05. 2012
 Ján Kačurák a Lenka Žáková – 26. 06. 2012
 Bc. Peter Novák a Simona Nináčová – 30. 06. 2012
 Ing. Peter Novák a Jana Prokopová – 21. 07. 2012
 Ing. Michal Pristáš a Bc. Renáta Pastiráková – 21. 07. 2012
 PaedDr. Lukáš Michalčík a Mgr. Jarmila Majerníková – 18. 08. 2012
 Juraj Andorko a Mgr. Mária Žadanská – 25. 08. 2012
 Ing. Tomáš Jenci a Mgr. Zuzana Šavková – 01. 09. 2012
 Ing. Vladimír Fiterz a Zuzana Tóthová – 22. 09. 2012
 Ľubomír Kandrác a Iveta Ješková – 29. 09. 2012

SRDEČNE BLAHOŽELÁME!



Deti, ktoré prišli na svet v roku 2012:

Marek Bodnár, Ketelská 229 – 03. 01. 2012
 Michaela Kozáková, Hlavná 94 – 06. 01. 2012
 Šimon Vincej, Kalšanská 113 – 02. 02. 2012
 Tobias Sokol, Parádna 240 – 24. 02. 2012
 Emma Uličná, Hlavná 96 – 05. 07. 2012
 Eliška Mašlejová, Vyšná 258 – 10. 07. 2012
 Klára Kačuráková, Parádna 159 – 12. 07. 2012
 Ondrej Kostaň, Vyšná 225 – 02. 08. 2012
 Marko Meško, Vyšná 252 – 05. 08. 2012
 Alex Seman, Hlavná 90 – 14. 10. 2012
 Tomáš Bodnár, Ketelská 229 – 23. 10. 2012

VITAJTE MEDZI NAMI!

Príbeh slávnej koledy



Kto by nepoznal slávnu koledu Tichá noc? Mnohí ju dokonca vedia i zaspievať... Kde sa však vzala a vďaka čomu sa stala tak úspešnou? O pár rokov to budú už dve storočia, čo koleda Tichá noc prišla na svet. Bolo to tak:

V decembri roku 1818 žilo rakúske mestečko Oberndorf pripravami na vianočné sviatky. Miestny učiteľ a zároveň organista oberndorfského kostola sv. Mikuláša Franz Gruber sa rozhodol skontrolovať organ a... obľah ho studený pot. V organe čosi zaškrípalo, potom zlovestne zahrkotalo a dosť. Ako sa vyšetrovaním zistilo, vinníkom tejto galiby nebol nikto iný, ako kostolná kolónia myši, ktorá do svojho jedálneho lístka zaradila aj organové mechy. „Keď je núdza najvyššia - pomoc Božia najbližšia“ - prebehlo asi nešťastnému organistovi hlavou a rozhodol sa požiadať o pomoc mladého kaplána Josepha Mohra, ktorý bol známy svojou záľubou v hudbe. Zaniatený kňaz rád vyhovel a priniesol na Štedrý deň ráno text básne na vianočnú tému, ktorá sa začínala slovami: „Tichá noc - svätá noc...“ Gruberovi sa báseň okamžite zapáčila a inšpirovala ho ku skomponovaniu jednoduchej, ale pôsobivej melódie, ktorú všetci poznáme.

Prvé predvedenie Tichej noci malo podobu dueta spievaného autormi, ktorí sa sami sprevádzali hrou na gitaru. Po každej slohe detský zbor zopakoval posledný verš piesne. Táto novátorská produkcia neznámej koledy vyvolala u miestneho konzervatívneho publika takmer škandál; lenže vďaka svojej podmanivosti a zapamätateľnosti sa začala rýchlo šíriť po okolí a o nejaký čas si prerazila cestu aj za hranice rodného Rakúska.

V roku 1840 ju „dali do obehu“ v Drážďanoch, o ďalších tridsať rokov v Amerike a Angličania ju importovali až do svojej indickej kolónie. Autori piesne nedostali za Tichú noc nikdy žiadnu odmenu a Joseph Mohr dokonca zomrel v takej chudobe, že ho museli pochovať na obecné trovy. Jedinou odmenou bol pre oboch autorov úspech pesničky - ľudia ju spievali v kostole, pri jasličkách, pri stromčeku i počas putovania za výslužkou od chalupy k chalupe.

Dnes prúdia v čase Vianoc do Oberndorfu - rodiska

Tichej noci - procesie návštevníkov, aby si v miestnom kostole („na mieste činu“) zaspievali onú slávnu koledu. Portréty autorov Tichej noci sa dostali aj na rakúsku poštovú známku (spolu s notami a textom začiatku piesne) a v obci Christkindl pečiatkujú listové zásielky vianočným znakom s prvými taktami **Stille Nacht... (Tichá noc...)**



Autor textu JOSEPH MOHR a skladateľ hudby FRANZ GRUBER

Občania, ktorí nás opustili v roku 2012:

Johana Kandráčová, Kalšanská 122
 – 13. 01. 2012
 Helena Antošová, Hlavná 214
 – 29. 03. 2012
 Mária Kandráčová, Parádna 148
 – 30. 05. 2012
 Jaroslav Krištofik, Vyšná 250
 – 20. 06. 2012
 Helena Sokolová, Vyšná 41
 – 01. 08. 2012
 Mária Rimárová, Hlavná 5
 – 13. 08. 2012
 Pavol Závodský, Parádna 73
 – 29. 08. 2012
 Jolana Timková, Kalšanská 116
 – 03. 11. 2012

